

jeg vil haabe, at det maa lykkes at løse nogle af de foreliggende Opgaver paa den bedste Maade for de uheldigst stillede i Samfundet.

Ellinger: Til at komme ind paa de specielt politiske Udtalelser, der ere faldne under denne Debat, har jeg hverken Grund eller Lyst. Men jeg føler mig dog opfordret til at knytte en almindelig Bemærkning til en Udtalelse — og for øvrigt en fuldstændig rigtig Udtalelse —, som faldt i Gaar; nemlig at det Parti, hvortil jeg hører, efter de sidste Valg er kommet ind som endnu færre, end vi vare i forrige Samling. Det er jo et uomtvisteligt Faktum, at vi ikke ere saa mange nu, som vi vare i forrige Samling. Naar ærede Medlemmer imidlertid af og til identificere sig selv med større eller mindre Kredse af Befolkningen, ja stundom endog med den hele Befolkning, er det ganske naturligt, at jeg til en saadan Bemærkning knytter dette, at vort Parti jo staar her med en Befolkning paa omtrent 60,000 stemmende Vælgere bag sig, og disse 60,000 Vælgere, vide vi jo, udgøre en langt større Brøkdel af det samlede Antal stemmende Vælgere end den Brøkdel, vi 16 udgøre af dette høje Ting. Vi have som Mindretal maattet lide den Skæbne, som et Mindretal ofte lider, naar ikke dets Tilhængere af særlige Grunde ere klumpede sammen paa særlige Steder. Sandsynligheden vil nemlig altid være for, at Mindretallet kommer svagere ind, end det skulde efter dets Størrelse i Befolkningen. Hvis man tænker sig, at der i et Land blot er 2 Partier, et Flertal og et Mindretal, er det jo i og for sig det naturligste, at saavel Flertallet som Mindretallet har sine Tilhængere udbredte ligelig over hele Landet, men der bliver da ogsaa den største Sandsynlighed for, at det Parti, der er Flertal i Landet, ogsaa bliver Flertal i hver enkelt Kreds i Landet, og det er da ganske naturligt, at der er Mulighed til Stede for, at Flertallet overalt sætter sine Repræsentanter igennem, mens Mindretallet, selv om det udgør en Brøkdel af imod Halvdelen af Befolkningen, ingen Repræsentanter faar ind. Dette finder vel ikke Sted i det virkelige Liv, der naar som Regel ogsaa Mindretallet at faa sine Repræsentanter, men en simpel matematisk Regning viser, at Sandsynligheden for, at Mindretallet faar en Repræsentation, der blot nogenlunde svarer til dets Styrke i Befolkningen, ikke er til Stede. Derfor er det jo ikke saa underligt, at vi 16, naar vi se

paa hinanden, alligevel føle os stærkere — noget stærkere — end man skulde vente efter Tallet. Vi have tillige en Trøst — for øvrigt foruden megen anden Trøst — her i denne Sal, nemlig den, at der jo næppe er saa synderlig mange her i Salen, som i deres Hjerter ønske, at vi vare færre endnu, og vi have ogsaa en Forhaabning om, at det høje Ting i Rigsdagsarbejdet, som jo ikke alt er ren og skær Politik, vil tage de Kræfter og Evner i Brug, som vi maatte være i Besiddelse af. Det gælder for mange af os, som deltagte i det politiske Liv, at naar vi ere komne ind paa Rigsdagen, indeholder denne Vandring et Offer til noget, som staar vor Hu og vort Hjerter nærmest, men Vandringen er sket i Haabet om, at vi ogsaa her ville faa Anledning til at være Fædrelandets Tjenere, og den er sket i Haab om, at vi en Gang maa kunne se tilbage paa den Del af vor Livsgerning, som falder her, med Troen paa, at denne Tid af vort Liv ikke var fuldstændig spildt.

Jeg skal efter disse faa Bemærkninger optage et Par Punkter paa Finansloven til Behandling, og det vil ikke undre nogen, at jeg gør det samme som de andre Talere have gjort, at vende mig til Statsbanerne. I Anmærkningerne til Finansloven, Tillæg A. Spalte 459, staar der følgende Sætning — det er om Lille Bæltsoverfarten —: „Den forøgede Sejlads særlig om Natten nødvendiggør en Forøgelse af Matrosernes Antal med 1“. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke ganske forstaar denne Sætning, for jeg tror, det er en meget beskeden Forordning, som her fra Administrationens Side rettes til Rigsdagen. Det vil være en meget beskeden Hjælp, som Farten faar, hvis denne Bevilling gaar igennem, og jeg vil gerne — jeg pointerer, at det er ikke *min* Valgkreds's Interesser, jeg i dette Øjeblik varetager, det er noget ganske almindeligt, jeg omtaler — sige et Par Ord om de Forhold, som ere til Stede ved denne Lille Bæltsoverfart. Der er jo 3 Færger i Gang derovre, og der er 5 Hold Matroser paa 4 Mand hvert, og til hvert Hold hører desuden en Skibsdreng, men af disse 20 Matroser ere som Regel kun de 16 fast ansatte. Det foreslaas nu fra Ministeriets Side, at vi skulle ansætte 1 til. Det er saaledes paa en Færge — de 2 af Færgerne have hver 2 Hold, men den 3dje 1 Hold — at der er et Daghold og et Nathold, og disse Folk have en ganske overordentlig haard Tjeneste. Det er ikke saaledes, at det er 12 Timers Vagt, nej, det er — i Særdeleshed for Dagtjenestens Vedkommende